

BIC, HÖFUNDUR OG LESANDI

Þegar ég kom aftur á fundarsvæðið voru allir alvarlegir á svip.

Ég tók strax eftir því að eina konan í salnum hafði tekið sig saman. Hún hafði lokað öllum gluggum sem sneru út að fallegu útsýninu, nánast eins og nunna, þótt klæðnaður hennar benti til allt annarrar köllunar andans.

Breytingin kom umræðunum til góða.

Athygli mín beindist beint að körlunum.

Þeir voru greinilega áhyggjufullir. Hræddir við að missa valdið sem fylgdi starfsheitinu á skrifstofudyrunum þeirra. Það eitt sagði mikið um hæfileika þeirra.

Þeir voru launþegar.

Það man varla nokkur maður lengur.

Þeir voru ekki eigendurnir.

Ég byrjaði á stuttum inngangi og einfaldri athugasemd.

Þegar karl eða kona gengur inn í herbergi með ræstingaráhöld tekur hver maður strax eftir því hvort kústurinn er glænýr, því nýr kústur gefur frá sér annað hljóð.

Þeir störðu á mig.

Skólafranskan mín hjálpaði, þótt áralöng notkun annarra tungumála setti stundum mark sitt á framburðinn.

Ég brosti.

Síðan útskýrði ég að Bing hefði gert færsluna mína að viðmiðunarpunkti, sett hana inn í leitir tengdar Gillette og leyft greinendum á Wall Street að brosa og velta henni fyrir sér. Google hafði hins vegar aðeins litið á hana sem nærveru með lítil

áhrif innan vefvistkerfis síns. Og Yandex í Rússlandi hafði í raun fjarlægt hana úr allri umræðu.

Og samt stóð ég þarna.

Í heimabænum mínum.

Með alla stjórn BIC France fyrir utan útidyrnar mínar.

Í fylgd Chanel, sem var áfram eini raunverulegi virðisauki fundarins.

Ég var enn bara rithöfundur.

Meira en nokkru sinni skildi ég mátt frásagnarinnar. Að hafa var að verða áhugaverðara en að eiga.

Og fólkið var áfram fyrsta auðlind hvers fyrirtækis. Skynsamlega lausnin var aldrei að senda neinn heim. Skynsamlega lausnin var að breyta hlutunum með hugmyndum. Það er nákvæmlega það sem konur gera við karla frá því augnabliki sem þeir fæðast.

Áður en ég fór opnaði ég vinnutöskuna mína. Um leið og ég bjó mig undir að kveðja lagði ég innsiglaðan pakka á borðið. Í honum voru tíu pennar. Ég bað þá að opna hann ekki fyrr en ég væri farinn.

Chanel sneri sér að mér. „Hvert ertu að fara?“

Ég brosti. „Ég ætla að skrifa sögu og breyta heimi fólksins. Loksins veit ég hvernig það er gert. Eini munurinn er sá að það sem ég legg til með skrifum mínum er alltaf betra.“

Eftir að ég fór opnuðu þeir pakkann. Í honum fundu þeir nafn prentað á hvern penna: BICGILLETTENARRATIVE.

Það hafði fæðst á einföldum fundi. Og eins og svo margt einfalt varð það ógleymanlegt.

Ferdinando